

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မာတာပျို

ရစ်သန်ဗျန်ဒော
ရင်နှံသံ
ဖွဲ့စာပြင်ြင်း



အခန်း (၁)

"အဟင့်..အစ်..အဟင့်..ဟင့်..ဟင့်"

မှန်လုံဟိုင်းဝေးကားကြီးပေါ်မှ ငိုသံတိုးသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်နေ ၏။

"ကျွတ်...ဟာကွာ၊ မငိုစမ်းပါနဲ့ ဘုံဆောင်ရာ၊ နင်ငိုတော့ ကားပေါ်က လူတွေက ဗိုလုံကို တစ်မျိုးမြင်ကုန်တော့မှာပဲ"

တအိအိနှင့် ငိုညည်းနေသော 'ဘုံဆောင်ဖြူ' ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မချော့တတ် ချော့တတ်နှင့် ဗိုလ် ချော့နေမိ၏။

ကားပေါ်မှ ခရီးသည် တွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခိုးပြေး လာတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတွေလို့ ထင်နေမှာ တော့ အမှန်ပဲ။

ဒါဆို ခိုးပြေးလာတာ မဟုတ်ဘူး လားဆိုတော့လည်း ဟုတ် တယ်၊ ဗိုလ်က ဘုံဆောင်ဖြူကို ခိုးပြေးလာတာ။

ဒါဟာ ဗိုလုံရဲ့ တစ်ဖက်သတ် ခံယူထားတဲ့ အတွေးတစ်ခု ဆိုရင်...

ဘုံဆောင်ကရော ဗိုလုံနောက်ကို ခိုးရာလိုက်လာတာလား။

ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး ၊ ဘုံဆောင်က သူ့ရဲ့ စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝကြီးထဲက လွတ်မြောက်ချင်လို့ ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်ခြင်းတွေ နဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ငရဲခန်းထဲက လွတ်မြောက်ချင် လို့ ဗိုလုံနောက်ကို အားကိုးတကြီး လိုက်လာတာ။

"ငိုမှာ ပေါ့လို့ ...နင်က ငါ့ကို ခိုးပြေးလာတာလို့ ဘာလို့ ပြောလဲ"

"အဟက်..."

မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ငိုသံနှောစွာ ပြောနေသော အငို စကားကြောင့် ဗိုလ် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ငါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါဟာ...နင်ကလည်း ၊ စကားအထအနက သိပ်ကောက်တာပဲ၊ နင်တို့ မိန်းမတွေ အဲဒါ ခက် တာ"

ဗိုလ်က စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားရင်း ဘုံဆောင်ဖြူရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်ကြည်ကြည်တို့ ကို လက်မလေးနှင့် အသာ ပွတ်ဆွဲသုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"အယ်...နင်တို့ မိန်းမတွေဆိုတော့ နင်ကရော မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလားလို့ "

ဘုံဆောင်ရဲ့ ခပ်စူစူလေး ပြောလိုက်သော ခွန်းတုံ့ပြန်သော စကားသံ ခပ်တိုးတိုးလေးကို ဗိုလ်က တမင် မကြားဟန်ပြုလိုက်ပြီး

"တော်ပြီ...တိတ်တော့၊ ဒီအချိန်မှာ နင်ငိုနေလို့ လည်း ကံကောင်းခြင်းတွေက ငါတို့ ဆီကို ခိုးပတ်ဝိုင်းတွေနဲ့ ကခုန်ပြီး ရောက် လာကြမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါတို့ စဉ်းစားရမှာ က ရန်ကုန်မြေကို နင်း တာနဲ့ နေစရာ အရင်ရှာဖို့ ပဲ မဟုတ်လား"

ဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်က ဦးဆောင်သူဆိုတော့ ဗိုလ်စကားက အတည်ပဲ ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်လို အငိုတိတ်သွားရ၏။ ကားကတော့ အရှိန်ဖြင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ မောင်းနှင်နေဆဲ၊ ဗိုလ် မှန်တံခါးကို ခပ်ဟဟ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ကားပြတင်းပေါက်မှ လေထု က ကသုတ်ကရီ

ကံ ဝင် လာပြီး ဘုံဆောင်ရဲ့ ဆံနွယ်ရှည်ရှည်လေး တွေကို ဝှေ့ယမ်းဆော့ ကစားနေကြသဖြင့် ဆံနွယ်တွေက မျက်ရည် စိုစိုတွေဖြင့် ပူးပေါင်းပြီး တစ်ချို့က ပါးပြင်မှာ ထိကပ်နေကြ၏။

ဗိုလ်က ထိုဆံနွယ်လေးတွေကို ဖယ်ကာပေးပြီး ဘုံရဲ့ ချစ်စရာ မျက်နှာလေးကို တရှိုက်မက်မက် ငေးလာနေလိုက်၏။

"ဒီမှာ ညီလေး၊ ရှူဆေးဗူးလေးများ ပါရင် အစ်ကိုကို ခဏလောက် ငှားပါလား၊ ဒီမှာ အစ်ကိုအမျိုးသမီး မူးနေလို့ ပါ"

ပန်းကို အသာပုတ်ပြီး အကူအညီ လှမ်းတောင်းနေသော နောက်ခုံ ကလူကြောင့် ဘုံဆောင်အတွက် ဘုံဆောင့်အတွက် လိုလို မယ်မယ် ဝယ်လာသော ရှူဆေးဗူးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

"ရော...အစ်ကို"

"ကျေးဇူးပဲ ငါ့ညီရာ"

ထိုလူက ရှူဆေးဗူး လှမ်းယူရင်း ကျေးဇူးတင်စကား ဆို၏။

ဗိုလ်မှာ သာ သူ့ကို ထိုလူက ညီလေးဟု ခေါ်သဖြင့် ရင်မှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိတာ အမှန်။

ကိုယ့်ပုံစံက ဆံပင်တိုကပ်ကပ်နှင့် လှုပ်ရှားမှုဟန်တိုင်းက ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိ၊ မာဆတ်ဆတ်နှင့် ဖိတ်လတ် သွက်လက်လွန်း နေသဖြင့် ထိုလူက ယောက်ျားလေး ထင်ပြီး ညီလေးဟု ခေါ်တာဖြစ် မည်။

ဗိုလ်ရဲ့ မျက်နှာအကျက မဝိုင်းဘဲ ခပ်သွယ်သွယ်လေး ကြည့်ကောင်းနေပြီး နှာတံစင်းစင်း မျက်ခုံးနက်နက် မျက်ဝန်းညိုညို တွေနဲ့ ပေါင်းစုကာ ခြုံကြည့်လျှင် မာကျောခြင်းဘက်သို့ ကူးလျက် ခပ်ထန်ထန်လေးဖြင့် ကြည့်ကောင်း၏။

ဒီကြားထဲ ဆံပင်တိုကပ်ကပ်ကလေးနှင့် ဆိုတော့ မိန်း ကလေးလို့ ဘယ်သူက ထင်တော့မည်လဲ။

ကိုယ့်ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာသော ဘုံဆောင်ဖြူလို ဖြူနဲ့နဲ့ မိန်းမလှလေးနှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျော့ပျောင်းခြင်း တွေနဲ့ ဖွဲ့တည်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ မည်သူကမျှ အရေး တယူ တွေးတော့မည် မဟုတ်။

ထင်ချင်းထင် မိန်းမချော,ချောသည့် ခပ်သွက်သွက် လူငယ်လေးတစ်ယောက်လို့ ပဲ ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

အဲဒီလို ထင်မှတ်အောင်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံ စတိုင်လ်က တကယ့်ယောက်ျားလေးပုံစံလို မနန့် အပူန ဂျင်းပင်နှင့် တီရှပ်ပွပ္၊ မိန်းကလေးရယ်ဆိုပြီး ဘယ်မှာ လာ ထင်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိတော့မလဲ။

နဂိုကတည်းကလည်း ခင်မမဗိုလ်ဆိုတဲ့ ကောင်မကလေး ဟာ လောကက ချမှတ်ပေးထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုပြင်ဖန်တီးယူထားတဲ့ မာကျောသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်အသွင်က သူ့ဘဝကို ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ရှင်သန်စေခဲ့တာ လေ။

"ပေါက်တော...ပေါက်တော"

ယဉ်နောက်လိုက်ရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အသံကြောင့် ဗိုလ် ရဲ့ ဝိတိအတွေးတွေ ပြန်လည်သိမ်းထုတ်လိုက်သည် ။

"ကဲ...ဘုံဆောင်..ထ၊ ပေါက်တောရောက်ပြီတဲ့ "

အဝေးမှ လယ်ကွင်းတွေကို ငေးနေသော ဘုံဆောင်ရဲ့ ပခုံး လေးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်ပြီး သတိပေးလိုက်သည် ။

ဗိုလ် ကားပေါ်က ဆင်းတော့ စောစောက ရှူဆေးပူး ငှားတဲ့ လူက

လှမ်းခေါ်၏။

"ညီလေး"

သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ရော့...ရှုဆေးဗူး ပြန်ယူထားပါဦး၊ တော်ကြာ မေ့ပြီး ပါလာလိမ့်မယ်...ကျေးဇူးပဲနော်"

"ရပါတယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ခပ်တိုတိုပင် ပြောပြီး ရှုဆေးဗူးကို လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ထိုလူကပင် ထပ်ပြီး...

"မင်း ပေါက်တောသွားမှာ လား၊ ဒီမှာ လူများ တယ်... လာ...အစ်ကိုတို့ ဟိုဘက်ခြုံစပ်က လူရှင်းတဲ့ နေရာကို သွားကြ တာပေါ့"

"ဘာ..."

ကိုယ့်ရဲ့ ဘာဆိုသောအသံက ကျယ်လောင်သွားသည် ထင် ၏။

ဘေးမှ ခရီးသည် တစ်ချို့ပင် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့် ကြ၏။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ကို လူရှင်းတဲ့ ခြုံစပ်ကိုလည်း သွား မယ်လို့ ခေါ်တော့ ဒေါသနှင့် ရှက်စိတ် ရောမွှေပြီး ရုတ်တရက် ထအော်မိတာ။

ထိုလူ့ဘက်က သဘောရိုးနဲ့ ဆိုတာတော့ ကိုယ်လည်း သိ တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ထခုန်လာတဲ့ ဒေါသကို အသိစိတ်က တားချိန်မှ မရလိုက်တာ။

ဗိုလုံးရဲ့ မျက်နှာကြီး နီနေသောပုံစံကို ထိုလူက အူကြောင် ကြောင်ကြည့်ပြီး...

"မင်း ပေါက်တောမသွားဘူးလား"

"မသွားချင်ဘူး"

လေသံကို မတင်းအောင် သတိထားပြီး ခေါင်းကို ခါ၍ ဖြေလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ထိုလူရှေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ကားနားမှာ ယောင်ပေပေ ရပ်နေသော ဘုံဆောင့်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲပြီး ဘုံဆောင့်အတွက် လုံခြုံမယ့် တစ်နေရာကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေလိုက်သည်။ ။

တွေ့ပြီ၊ ဟိုးရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တဲအိမ်လေးတစ်လုံး။

"လာ...ဘုံဆောင်၊ အဲဒီတဲအိမ်လေးမှာ အပေါ့အပါး သွားဖို့ နေရာတော့ ရှိမှာပဲ"

ဘုံဆောင်လည်း သူဆွဲခေါ်ရာသို့ ခပ်နဲ့နဲ့လေး လိုက်ပါ လာပြီး စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြော၏။

"ကားသမားက ကြာလို့ ပြောနေဦးမယ်"

"ပြောပါစေ...အဓိကက ငါတို့ အတွက် လုံခြုံတဲ့ ပေါက် တော ရှာတွေ့ဖို့ ပဲ မဟုတ်လား"

ဗိုလ် ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ဗိုလ်လဲ အပေါ့အပါး သွားချင်လို့ အောင့် ထားရတာ ကြာပြီလေ။

အချစ်ဟာ မျက်ကန်းတစ်ယောက်လိုပဲ
သူ့ဦးတည်ရာဟာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့
သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ရင်ခုန်သွားရင်လည်း
အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်သွားတယ်။
အချစ်ကို နှစ်တွေအကြာကြီး စောင့်ဆိုင်းနေရင်လည်း
သူက ကိုယ့်ဆီကို လာချင်မှ လာတာလေ။

အခန်း (၂)

အဝေးပြေးကားဂိတ်ကို ရောက်တော့ ညနေငါးနာရီခန့် ပင် ရှိနေပြီ။
ဘုံဆောင်ဖြူရဲ့ မျက်နှာလေးက အားငယ်စိုးရွံ့စိတ်တွေ နှင့် ဖြူဖျော့နေ
၏။

ကားကို အချိန်အကြာကြီး စီးလာရလို့ လည်း ပါ၏။

"ဗိုလ် ညနေတောင် စောင်းနေပြီ၊ နင့်သူငယ်ချင်း ရှိတဲ့ အိမ် ကို ရှာ
လို့ တွေ့နိုင်ပါ့မလား"

ခပ်ညည်းညည်းလေး မေးနေသော ဘုံဆောင့်ကို စိတ်ပူ မနေနဲ့ ဆို
သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင်း...

"စိတ်မပူပါနဲ့ ဘုံဆောင်ရာ...ရှာတွေ့မှာ ပါ၊ မတွေ့ တော့လည်း တ
ည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ ဝအောင်းနေလိုက်လည်း ရတာပဲ၊ နောက်နေ့မှ ဆ

က်ရှာမှာ ပေါ့။"

ဗိုလ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဝတ်အစား ထည့်ထားသော ကျောပိုး အိတ်ကို ကောက်လွယ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဘုံဆောင် လွယ်ရမည့် စလင်းဘက်အိတ်ကို ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။

ဒီအိတ်က သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုင်မှ ဖြစ်မည်။

အိတ် ထဲမှာ ငွေတွေလည်း ပါ၏။ ပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုလည်း ပါ၏။

ဒီရတနာကို ထုခွဲရောင်းချပြီး သူတို့ ရဲ့ အနာဂတ်ခရီးကို ဆက်ရမှာ ဆိုတော့ ပျောက်ရှုလို့ မဖြစ်။ ဒီရတနာပစ္စည်းအားကိုးနှင့် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး သနားစရာကောင်းသော ဘုံဆောင်ကိုလည်း သူ့မိထွေး အဘွားနှင့် အဒေါ်ရဲ့ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်း ခံရသောနွံထဲက ဆွဲထုတ်ခဲ့တာပေါ့။

ရန်ကုန်မြို့မှာ လူလည်တွေ ပေါ်တယ်ဆိုတာ။ သို့ပေမယ့် လည်း ဗိုလ် လုံးဝမဟုတ်။ ဗိုလ်ကို လူလည်ကျလို့ ကတော့ ဗိုလ်ဘက်က လည်း ပြန် ဖဲ့ဖို့ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်။

ဗိုလ်ပဲလေ...ခေသူမှ မဟုတ်တာ။

ကျောပိုးအိတ် လွယ်ထားပြီး ဘုံရဲ့ ဆလင်းဘက်ခံအိတ် တစ်ဖက်က၊ ကိုင်၊ ဘုံဆောင်လက်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြ၏။

တက္ကစီတွေ ရပ်ထားသောနေရာသို့ နှစ်ယောက်သား ကော့လန် ကော့လန်နှင့် လျှောက်လာကြ၏။

ဒီနေရာမျိုးမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့်

မအူမလည်ပုံ လုပ်ပြနေလို့ ကတော့...

ကိုယ့်မှာ ပါတဲ့ အထုပ်က လောက်တောင်မလောက်ဘူး ဖြစ်သွားမယ်။ ဒါကိုလည်း ဗိုလ်က သဘောပေါက်ပြီးသား။

သဘောပေါက်လို့ လည်း ဒီကိုလာလည်မယ်ဆိုပြီး ရည် ရွယ်ချက်အသစ်ကို ပလန်ချကတည်းက အိုက်ပန်ဆီမှာ ကိုယ်ခံ ပညာကို သင်လာခဲ့၏။ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သူများ အစော်ကား မခံရအောင်လို့ ။

"ဘော်ဒါ...ကားငှားကြမလား"

Taxi သမားတစ်ဦးက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သောကြောင့် ဗိုလ်လည်း အိုက်တင်မခံလိုသဖြင့် အနားကို လျှောက်သွားလိုက်၏။

"ငှားမယ်...ရန်ကုန်ကြည့်မြင်တိုင်ကို ဘယ်လောက်ပေး ရမလဲ"

စပြောကတည်းက တလွဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ လွဲလို့ လွဲမှန်းတောင် မသိရှာတဲ့ ဗိုလ်။ ကားသမားက အချဉ်လုံးကြီး လှိမ့် လာပြီဆိုပြီး လောဘပြီး လေး ပြုံးလိုက်သည် ။

"အတော်ပဲ ငါ့ညီရာ၊ ကိုယ်လည်း အဲဒီကို ပြန်မှာ ဆိုတော့ အပြန်ကြောင်းလေးအနေနဲ့ ရှစ်ထောင်ပဲပေး၊ အစ်ကို လိုက်ပို့နေကျ ကတော့ တစ်သောင်းရတယ်ကွ၊ ငါ့ညီတို့ မို့လို့ အစ်ကိုက လျှော့ပေး တာ... အဟဲ"

"ဘာဗျ...တစ်သောင်း ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ.. ကျုပ် ရန်ကုန်ရောက်ဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ကားသမားတွေ အထာကိုလည်း နပ်ပြီးသား၊ ဒီလမ်းက ရှစ်ထောင်မ

ပေးရဘူး၊ အလွန်အကျွံ သုံးထောင်ပေါ့။"

ဗိုလ်ကလည်း ဈေးကို လှမ်းနှိုက်၏။ တကယ်ဆို သူလည်း ဒီခရီးကို ဘယ်လောက်တန်သလဲ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ထက် ကိုယ်က လျင် နေမှ ကွက်ကျော်မြင်နေမှ ။

"ဟာ...ဒါတော့ ရှိုးပြီဟေ့၊ ကြည့်မြင်တိုင် အဝေးပြေး ဂိတ်ကို သုံး ထောင်နဲ့ လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ မင်းကောင်မလေးကို သာ အပေါင် ထားခဲ့လိုက်၊ တစ်ပြားမှ မယူဘဲ အလကားတောင် လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်၊ ယုံလားတော့ မသိဘူး။"

ကားသမား လူငယ်ရဲ့ မထိတထိစကားကြောင့် ဗိုလ်ဒေါသ တွေဟာ လှစ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာပြန်၏။

"ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ရန်ကုန်ရောက်ရောက် ချင်း အရင် ဆုံး ဘေရမယ့်သူက ခင်ဗျားဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကို အချဉ်ကောင်များ မှတ်နေလား၊ ရန်ကုန်သား လည်သလောက်တော့ ကျုပ်တို့ မိုးကုတ်သားတွေက ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်...ရှင်း လား၊ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ ရှစ်ထောင်လိုချင်ရင် အရင်ဆုံး ခင်ဗျား ညီမဖြစ်ဖြစ် အမေဖြစ်ဖြစ်ကို ကျုပ်နဲ့ တစ်ညလာအိပ်ခိုင်းလိုက်၊ နှစ်ဆပေးမယ်...နား လည်လား။"

ဗိုလ်က ထိုလူရဲ့ အင်္ကျီကော်လာစကို ဆောင့်ဆွဲပြီး လက် သီးနှင့် ရွယ်ကာ အနိုင်မခံလို၍ ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဗိုလ်ပုံစံက သွေးဆူလွယ်သော လူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်က အပြည့်။

"အဟား...ငါ့မှာ ညီမလည်း မရှိဘူး၊ အစ်မလည်း မရှိ ဘူး၊ မင်းတို့လို

လည်ချင်ဟန်ဆောင်နေတဲ့ အူကြောင်ကြားတွေ လောက်တော့ ငါက
သောက်ဂရုကို မစိုက်တာ"

ထိုကားသမားလူရွယ်ကလည်း ဗိုလ်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး ခပ်ရင့်ရင့်
ပြန်ဆဲ၏။

ဗိုလ်ဒေါသတွေက လက်သီးချက်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲ ကုန်ပြီ။

"ကဲကွာ"

"ခွပ်..."

"အဲ့ဒါ သောက်ဂရုမစိုက်တဲ့ အတွက်"

ဗိုလ်က စတင်ပြီး ထိုလူရွယ်ရဲ့ မျက်နှာကို ဆော်ထည့်လိုက် လေပြီ။

"ဟာ...မင်းက ငါ့ကို ထိုးတယ်"

"ကဲကွာ...ရန်ကုန် လာပြီး လူတွင် ကျယ် လုပ်ချင်ဦး"

"ရှစ်"

ထိုလူရွယ်၏ လက်သီးချက်က ဗိုလ်မျက်နှာကို မထိဘဲ လေကို ထိုးခွင်းလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဗိုလ်က သူ့ကို မထိအောင် ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ တဒင်္ဂ အတွင်း ပွဲနည်းနည်း ဆူသွားသဖြင့် လူတွေ အံ့လာကြ၏။

ဒါဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အထာ ခုလို စပ်စုကြတဲ့ အစဉ် အလာက ရိုးရာတစ်ခုလိုတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။

"ဗိုလ် တော်ပေါတော့"

တစ်ခြားကားသမားများကပါ ပြေးဝင်လာ၍ ဘုံဆောင် လန့်သွား၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ...ချကွာ"

"ဒီကောင် တို့ ဂိတ်ကို လာဖြဲနေတာပဲ...အသေသာ ဆော်"

"ခွပ်..."

"ဝှစ်"

ဗိုလ်ကို ဝိုင်းထိုးကြ၏။ သို့သော် ဗိုလ်ရဲ့ အရှောင်တိမ်း
ကောင်းမှုကြောင့် နစ်နာလောက်သော လက်သီးချက်တွေက ဗိုလ်ဆီ တ
စ်လုံးမှ ထိမလာ၊ အနည်းအကျဉ်း ထိခိုက်မိတာလောက်ပဲ ရှိ၏။

ဗိုလ်ကသာ တွေ့ကရာလူကို အလစ်မပေးဘဲ ပြန်တိုက် ခိုက်နေ၏။

ကားသမားများ ရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဆူညံအော်ဟစ် သံများက
ပွက်လောရိုက်သွား၏။

ထူးဆန်းစွာဖြင့် လူတစ်ယောက်က ဗိုလ်ဘက်မှ ဝင်ပြီးကူ ပေး၏။
အဝေးပြေးဝင်းထဲရှိ တာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်တော့မှ ပဲ ရန်ပွဲက
အေးသွား၏။

စပ်စုသော လမ်းသွားလမ်းလာနှင့် ခရီးသည် တစ်ချို့ လည်း ဒီတော့
မှ ရှဲသွား၏။

ဘုံဆောင့်ခမျာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ဗိုလ်လက် မောင်းကို
မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ကာ အပြစ်တင်၏။ အသံတွေ လည်း တုန်နေ၏။

"ဗိုလ်ရယ်...နင် တော်တော်ပြဿနာရှာတာပဲ"

"ဒီကညီလေး ရရဲ့ လား"

ဝင်ကူချပေးသော လူရွယ်က ပါးတစ်ခြမ်းရောင်နေသော
ဗိုလ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချစွာ မေး၏။

"ရတယ် အစ်ကို...ပါးပါးလေးပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဝင်ကပ်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်"

နာကျင်မှုကြားမှ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုဖြစ်သေး၏။

"ရပါတယ်ကွာ...ကိုယ့်ရှေ့မှာ အမြင်မတော်ရင် ဝင်ပြီး အကူအညီ ပေးတတ်တာက အစ်ကိုရဲ့ အရင်းခံစိတ်ပဲ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ က ရန်ကုန်က မ ဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်"

"ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်နဲ့ ဘုံဆောင်က မိုးကုတ်ကနေ လာတာ၊ ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ ပဲ ဆိုပါတော့၊ အခု ကျွန်တော့် ဘော်ဒါတစ်ယောက် နေတဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်ကို သွားမလို့ ကားငှား ရင်း ခုလို ကျွိုင်တက်တာ"

"မင်းတို့ လိပ်စာကို ပြောလေ၊ အစ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ အစ်ကိုက T axi မောင်းတာ"

ဗိုလ် ဝမ်းသာအားရဖြင့် နာကျင်မှုတွေကြားမှ မျက်နှာ လေး လက်ခဲ နဲ့ လင်းသွား၏။

"ဟာ...ကောင်းတာပေါ့၊ အစ်ကိုရာ...ကျေးဇူးပဲ၊ အဲ...ဒါနဲ့ နေဦး၊ ကား ခရော ဘယ်လောက်ယူမှာ လဲ"

ဗိုလ်အမေးကြောင့် ထိုလူရယ်ရင်း ကားဆီသို့ လျှောက် သွားကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

"ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ပေးချင်သလောက်သာ ပေးတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘက် ကတောင် ဝင်ပြီးဖိုက်တင်ချပေးသေးတယ်၊ ကားခက ဘာအရေးကြီး တာမှတ်လို့၊ ရန်ကုန်သား လူလည်တွေထဲမှာ ကိုယ် မပါဘူး...စိတ်ချ"

"ဟား...ကြိုက်သွားပြီ"

"ကဲ..လာ..ဘုံဆောင်၊ ငါတို့ က ခုမှ လူကောင်းနဲ့ တွေ့ တာဟ"

ဘုံဆောင်လက်ကိုဆွဲပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဗိုလ်ပေးတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ကြည့်မြင်တိုင်မှ ဗိုလ်သူငယ် ချင်းအိမ် ကို ရှာလို့ တွေ့၏။

ဒါပေမယ့် ဗိုလ်သူငယ်ချင်းက ပြောင်းသွားပြီဟု သိရ၏။

"ဒုက္ခပဲကွာ...ဒီကောင့်ကို အားကိုးပြီး လာကာမှ ပြောင်းသွားရတယ် လို့ "

ကားထဲမှာ စိတ်ပျက်စွာ ထိုင်ရင်း ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောလိုက် ၏။

"ဒါဆို ဘုံတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်မှာ တည်းကြမှာ လဲ"

ဘုံဆောင်က ကားကူရှင်နောက်ကျောကို စိတ်ပျက်အား လျော့စွာ ခပ်လျှောလျှောလေး မှီထိုင်ပြီး စိုးရွံ့အားငယ်စွာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ဆို၏။

"အစ်ကို...ဒီနားမှာ ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုဖို့ အဆင်ပြေ မယ့် နေရာ လေးဘာလေး မရှိဘူးလား"

"ရှိတာပေါ့...ရန်ကုန်မြို့မှာ တည်းခိုခန်းတွေများ ပေါ့ လွန်းလို့ ကြိုက်တဲ့ တည်းခိုခန်းပြော..အဟဲ..ခိုးပြေးလာတဲ့ ဇနီး မောင်နှံ အသစ်စက် စက်အနေနဲ့ တည်းခိုခန်းကသာ ပိုပြီးလွတ်လပ် ရင်ခုန်စရာကောင်းတာ ပေါ့"

ထိုလူစကားကြောင့် ဗိုလ် သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်၏။

"ဘာရယ်တာလဲ ဗိုလ်၊ နင် အဲဒီလို မရယ်စမ်းပါနဲ့ ၊ ငါ စိတ်ပျက်လွန်းလို့ ဆယ်ခါပြန်တောင် သေပစ်လိုက်ချင်တယ် သိလား"

ဘုံဆောင်က နှုတ်ခမ်းလေး စုထော်ပြီး ဗိုလ်ရဲ့ ပေါင်ကို လက်သည်း ချန်ချန်တွေဖြင့် ဆွဲဆိတ်ရင်း မကျေမနပ် ပြော၏။

"ဒီမှာ အစ်ကို၊ အစ်ကိုထင်သလို ဘုံတို့ က ခိုးရာလိုက်လာ တာ မဟုတ်ပါဘူး...သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဘုံက အိမ်မှာ မနေချင်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ။ သူက ဘုံကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အဖော်လိုက်လာ ဒီလောက်ပါပဲ"

"ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းတို့ က အိမ်ပြေးလေးတွေ ပေါ့"

ဗိုလ်က ဘာမှ မပြောဘဲ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေ၏။

ထိုလူက သူတို့ ကို ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင် သူ့ရဲ့ ထင်မြင်ချက် တိုင်း ဝေဖန်မှုတိုင်းမှာ ဗိုလ်က အမြဲတမ်း ဘုံဆောင်ဖြူရဲ့ အနားမှာ ပါဝင်နေမယ့် အတွက် သူ ကျေနပ်သည် ။

သူက ဘုံဆောင်ကို ချစ်တယ်လေ။ ဘုံဆောင်သာ အနား မှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေမယ်ဆိုရင် သူ့အတွက်တော့ ပျော်စရာအတိ ပေါ့။

ဘယ်လောက် ကျေနပ်စရာကောင်းလိုက်လဲလို့ ။

*

အခန်း (၃)

ရှားမင်းညို တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးရှေ့ ကားထိုးရပ်လိုက် တာနဲ့ ညီမလေးက မိနီစကဒ်လေး တခါခါနှင့် ထွက်လာသည်။ ။

"ကိုကိုကလည်း ...မိုးချုပ်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ ညီမလေးက ထမင်းမစားသေးဘဲ စောင့်နေတာ"

ကားမောင်းသူနေရာမှ ဆင်းလာသော အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ လက်မောင်းကို မှီနွဲ့ရင်း ခပ်ခွဲခွဲ ဆိုကာ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့ကြ၏။

"ပါစင်ဂျာနယ်ယောက်ကွာ...မိုးကုတ်က လာတာတဲ့ ၊ ပြဿနာတက်တာ ဝင်ကူရင်းနဲ့ သူတို့ တည်းမယ့်နေရာကို လိုက်ရှာ ပေး၊ အဆင်မပြေတော့ တည်းခိုခန်း ပို့ပေးရနဲ့ မိုးက တဖြည်းဖြည်း ချုပ်သွားရော ညီမလေး ထမင်းစား စောင့်နေမယ်ဆိုတာ သိတယ်"

ရှားမင်းညိုက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခါးကြားမှာ ထိုးထား သော လယ်ဂျာ ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်ကလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲ ပေါ် ပစ်တင်ကာ ဆက်တီခုံနောက်ကျောကို ခပ်လျှောလျှောလေး မှီထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"ကိုကို ထကွာ...အပျင်းကြီးမနေနဲ့ ၊ ရေချိုးတော့... ညီမလေး ဗိုက်ဆာနေပြီ"

ဗိုက်ကလေးကို ပွတ်ပြီး ခပ်စူစူလေး ဆိုနေသော ညီမဖြစ် သူ မိုးလေးညိုကို ကြည့်ရင်း ချစ်စနိုးဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ပုတ်လိုက် ၏။

"ညီမလေးက ရေပဲ ထချိုးခိုင်းနေတယ်၊ သူကျတော့ ဟင်း တွေ နွေးပြီးလို့ လား"

"နွေးပြီးလို့ ပြန်တောင် အေးတော့မယ်"

မိုးလေးညိုက နှုတ်ခမ်းလေး စုကာ ပြော၏။

"ဒါဆို စားပြီးမှ ပဲ ရေချိုးတော့မယ်"

"ကိုကိုညစ်ပတ်...ခစ်..ခစ်..ခစ်..ခစ်"

မိုးလေးညိုက သွားတက်ကလေးများ ပေါ်အောင် သ ဘောတကျ ရ ယ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲကို သူက ဦးဆောင်ပြီး အရင်ဝင်ခဲ့၏။ ရှား မင်းညို နောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့သည် ။

"ဟား...ဟင်းတွေက စုံလှချည်လား"

အုပ်ဆောင်းလုပ်လိုက်သည် နှင့် မြင်ရသော ဟင်းအမယ် အစုံအလင်ဖြင့် တယ်နေသော ထမင်းဝိုင်းကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဆို၏။

"အဲဒါ ဒီနေ့အတွက် အထူးစပါယ်ရှယ်ပဲ"

"ရေလျှံနေတယ်ပေါ့"

"အဟီး...အမှန်ပဲ၊ ဒီနေ့ ညီမလေး ဘောနပ်စ်ရတယ် လေ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေကို ကုမ္ပဏီကအပြန် ဦးခွေးနီဆိုင်က ဝင် ဝယ်ခဲ့တာ"

"ဪ...ဒါဆို ညီမလေး ချက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့"

"နီး...ညီမလေးမှာ အဲဒီလောက် အစွမ်းအစ မရှိတာ ကိုကို သိသားနဲ့

"

မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ထမင်းကို မြိန်ရေယူ

က်ရေနင့် စားလိုက်ကြ၏။

စားပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အဆင်သင့် လှီးထား သော ပန်းသီး ပန်းကန်လေးကို မိုးလေးညှိက အစ်ကိုလုပ်သူရှေ့ ချပေးလိုက်သည် ။

"ရော့...ကိုကို စားဖို့ ကြိုပြီးလှီးထားတာ"

"တော်တယ်...တော်တယ်"

မိုးလေးညှိကို စိတ်ကျေနပ်အောင် ချီးမွမ်းလိုက်ပြီး ပန်းသီး စိတ်က လေးကို ယူစားလိုက်သည် ။

"ကိုကိုလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ပိုက်ဆံရှာရတာ ပင်ပန်းမှာ ပဲ နော်"

"ပင်ပန်းပေမယ့်လည်း ဒါ အလုပ်ပဲလေ ညီမလေးရဲ့ "

"ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ငွေရှာတဲ့ အလုပ်က တော့ မဖြစ်မနေ လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ မိဘတွေ ရှိတုန်းက အခြေအနေမျိုး လို ငွေကို ရေလို သုံးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ"

"ဒါတော့ ညီမလေးလဲ သိတာပေါ့၊ ဒီက ကိုကိုကို ကား မမောင်းစေချင်လို့ ၊ ကိုယ်က ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ အရင် လို ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာ ဝင်လုပ်ပေါ့"

"ဒယ်ဒီနဲ့ မတည့်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာ ဆက်လုပ်နေ တာထက် စာရင် ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ဗဏ္ဍ မောင်းတာ ကမှ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ရှိဦးမယ်၊ နောက်ပြီး ကားတွေကို အိမ်မှာ ဒီအတိုင်း ထားရမယ့် အတူတူ ခိုင်းစားလိုက်တာကမှ အလုပ်ဖြစ်ဦး မယ်"

"ခုဆို တစ်နေ့ကို လေးသောင်းဆိုလည်း ဟုတ်၊ ငါးသောင်း ခွဲ ဆိုလည်း ဟုတ်၊ မန်နေဂျာလစာနဲ့ ယှဉ်လို့ တောင် မရဘူး"

"အင်းလေ...ကိုကိုပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ညီမလေးက ကိုကို ပင်ပန်းမှာ ကို မကြည့်ရက်လို့ အကြံဉာဏ် ပေးကြည့်တာပါ"

မိုးလေးညှိက ပန်းသီးစိတ်ကလေးကို ခရင်းလေးနဲ့ ထိုးစိုက် ပြီး ဝှပ်ခနဲ ကိုက်လိုက်ရင်း ဆို၏။

ရှားမင်းညှိက ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန် အရှိန်ယူနေပုံဖြင့် နားထင်လေးကို လက်ညှိုးနှင့် အသာ ကုတ်ခြစ်ပြီး ခပ်တွေတွေလေး ကြည့်ကာ...

"ကိုကို စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်"

"ဘာလဲ ကိုကို"

"ဒီအိမ်ကြီးမှာ ညီမလေးရယ် ကိုကိုရယ် နှစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား"

"အင်းလေ...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုကိုနော်...မိန်းမယူဖို့ စကော်ခါးနေတာလား"

"ဟာ...ဒီကောင်မလေး ပေါက်ကရက စပြောပြီ၊ မိန်းမ ယူဖို့ နေနေသာသာ ရည်းစားတောင် မရှိတဲ့ ဟာကို ငါ့ကို အဲ့ဒီ လောက် အထင်ကြီးရလား"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ နိဒါန်းတွေ ပျိုးလဲ"

"ကဲပါ...ကိုကိုပြောမယ် နားထောင်၊ ညီမလေးလည်း အဖော်ရအောင် ကိုကိုလည်း အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်ရတာ စိတ်ဖြောင့်အောင် ခြေရင်းက ဂိုဒေါင်ကို အခန်းတွေ ဖွဲ့ပြီး လူငှား တင်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ "

ရှားမင်းညိုစကားကြောင့် မိုးလေးညို မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက် သွားရလောက်အောင် အံ့သြသွားရ၏။

"ဟယ်...ဂိုဒေါင်ကြီးကို ဘယ်လိုလူငှားတင်မလဲ"

"ဂိုဒေါင်ဆိုပေမယ့် အိမ်တစ်လုံးစာလေးလောက် ရှိတာ ကိုး၊ အဲဒါကို အိမ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံတွေအတိုင်း ထပ်ပြုပြင်လိုက်ပြီး ပြန် ရှိုင်းလိုက်ရင် လူ နေလို့ ရပါတယ် ညီမလေးရ၊ ဒီအတိုင်း ထားမယ့် အတူ တစ်လတာအ တွက် အပိုဝင်ငွေလေး ရအောင် အဲဒီလို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ "

"ကိုကိုသဘောပေါ့...အဓိကက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မဖြစ်ဖို့ မဟုတ်လား"

"စိတ်ချ...ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေထဲက လူတွေကို ငှားမလို့ လား"

" မဟုတ်ဘူး ...ဒီနေ့ ကိုကို ကူညီခဲ့တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ကို ငှားထားလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ ၊ သူတို့ က လည်း ကိုကိုကို အိမ် လေးတစ်လုံးလောက် ငှားဖို့ ရှာပေးပါလို့ အကူ အညီ တောင်းနေတာဆို တော့ အဝေးကြီးတွေမှာ လိုက်ရှာနေမယ့် အတူတူ ဒီမှာ ပဲ စားလိုက်မ လားလို့ ၊ ညီမလေးလဲ အဖော်ရတယ် လေ"

ညီမဖြစ်သူရဲ့ အရိပ်အကဲကို ဝေ့ကြည့်ပြီး စကားကို အဆုံး သတ်လို က်၏။

"ကိုကို ကောင်းမယ်ထင်ရင် စီစဉ်ပေါ့၊ ညီမလေးလို အဖော်မက်တဲ့ သူအဖို့ တော့ ကိုကိုအစီအစဉ်နဲ့ အိုကေမှာ ပဲ၊ ဒါမှ ကိုကို ကားမောင်းက

မပြန်မချင်း မျှော်နေရတဲ့ ဘဝက လွတ်မယ်၊ ညီမလေးလဲ မပျင်းတော့ဘူး။"

"အယ်...ဒါဆို ကိုကိုကို စိတ်ပူလို့ မျှော်တာ မဟုတ်ပဲနဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းနေလို့ မျှော်နေတာပေါ့"

"ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်လည်း ဟုတ်ဘူး၊ ခစ်.. ခစ်..ခစ်..ခစ်'

မိုးလေးညှိက ခေါင်းလေး ငဲ့စောင်းကာ ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို မထိတထိ စ၏။

မိုးလေးညှိရဲ့ ချစ်စဖွယ်ဟန်လေးကို သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းမှ ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးကို ချစ်စနိုး ဖွလိုက်သည် ။

"ဟွန်း...တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ညီမ"

"အဟင်း..ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း"

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံတွေ လွင့်သွား၏။

တကယ်လဲ ညီမလေးကို ငုံထားမတတ် ချစ်ပါသည် ။ အရွယ်ရောက်လို့ ရည်းစားထားနေတာတောင် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ တော့ ညီမလေးဟာ ကလေးလေးပါ။

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီ ကားအက်စီးဒင့်နဲ့ ဆုံးပြီးကတည်းက ညီမလေးအပေါ်မှာ ကိုယ်ပဲ အဖေ၊ ကိုယ်ပဲ အမေနဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပြီး မိဘတွေ ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ အချို့ကို မပျောက်ပျက်အောင် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည် ။

ဘဝကို လေးလေးနက်နက်နဲ့ ကျော်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

မိသားစုတစ်စု အဖွဲ့အစည်းတစ်စုမှာ ခေါင်းဆောင်လုပ် ရတယ်ဆိုတာ တော်ရုံလွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။

အရည်အချင်း ပြည့်မီတဲ့ သူ ဦးဆောင်ရင် မိသားစု ဆို လည်း မိသားစုအလျောက် အောင်မြင်မှု ရတတ်သလို လုပ်ငန်းပိုင်း ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းဆိုလဲ ဦးဆောင်တဲ့ သူသာ အရည်အချင်းရှိပါ စေ၊ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ ဝေဆာနေကြမှာ ပါ။ ဒါဆို သူနဲ့ ညီမလေးနှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိတော့တဲ့ မိသားစုလေးမှာ ရော သူက ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား။

"အောင်ရော အောင်မြင်နေပြီလား"

ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်ကို ကိုယ်တိုင် ပြန်ဆန်းစစ်ရင်း သက် ပြင်းကို ခပ် ဖွဖွ ဟုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။

ကိုယ်လည်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေဆဲပါပဲလေ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ချစ်ခင်စရာ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒီညီမလေး တစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတာ၊ လောလောဆယ် ကိုယ့်မှာ မိန်းမမရှိ၊ အရက်မသောက် ဖဲမရိုက်၊ မကောင်းတဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ဘာမှ မလုပ်နေတာကိုက ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသက အောင်မြင်နေပြီ မဟုတ်လား။

ရှေ့အနာဂတ်အတွက် အတွေးတွေကို ဆွဲဆန့်ရင် ဆွဲဆန့် သလောက် ရှည်လျားလွန်းလှ၏။

အတွေးတို့ နှင့် အတူ အနာဂတ်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း...

